

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 12Co/204/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6215206865
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 07. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ing. Ján Gandžala, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2017:6215206865.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ing. Jána Gandžalu, PhD. a členov senátu Mgr. Kataríny Katkovej a JUDr. Jany Haluškovej, v spore žalobkyne R. X., nar. XX. XX. XXXX, s bytom Z. H., O. X, XXX XX X. M., t.č. bytom P. O. B. XXX/X, XXX XX X. M., právne zastúpenej Centrom právnej pomoci, so sídlom Nám. Slobody 12, P. O. BOX 18, 810 05 Bratislava 15, IČO: 30 798 841, za ktoré koná Centrum právnej pomoci - Kancelária Žiar nad Hronom, so sídlom ul. SNP 124, 965 01 Žiar nad Hronom, proti žalovanému TELERVIS PLUS a.s., so sídlom Staré Grúnty 7, 841 04 Bratislava, IČO: 35 717 769, právne zastúpenému JUDr. Alanom Strelákom, advokátom, Advokátska kancelária so sídlom Na vřšku 12, 811 01 Bratislava, IČO: 31 819 702, o zaplatenie 2.260,90 Eur s príslušenstvom, na základe odvolania žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš č.k. 11C/469/2015-51 zo dňa 11. 03. 2016, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Veľký Krtíš vo výroku, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1.862,87 Eur spolu s úrokom z omeškania z uvedenej istiny vo výške 5,05 % ročne za dobu omeškania od 14. 05. 2015 do zaplatenia (prvý výrok) a v závislom výroku o trovách konania (tretí výrok) p o t v r d z u j e.

Žalobkyňa má nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. 1. Okresný súd Veľký Krtíš (ďalej aj „súd prvej inštancie“, resp. „prvoinštančný súd“) rozsudkom zo dňa 11. 03. 2016 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1.862,87 Eur spolu s 5,05% ročným úrokom z omeškania zo sumy 1.862,87 Eur od 14. 05. 2015 až do zaplatenia, a to v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (prvý výrok). V prevyšujúcej časti žalobu zamietol (druhý výrok). Žalovanému zložil povinnosť nahradiť žalobkyni trovy konania vo výške 303,81 Eur, na presne špecifikovaný účet Centra právnej pomoci, Kancelária Žiar nad Hronom, v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (tretí výrok).

1. 2. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že medzi žalobkyňou (dĺžníčkou) a žalovaným (veriteľom) bola dňa 28. 09. 2009 uzatvorená Zmluva o úvere č. XXXXXXXXXX (ďalej aj „Zmluva o úvere“), predmetom ktorej bolo poskytnutie finančných prostriedkov formou úveru vo výške 500,- Eur za dohodnutú odplatu. Žalobkyňa mala žalovanému vrátiť čiastku 845,- Eur. Vzhľadom na postavenie zmluvných strán vyplynulo, že išlo o zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na ktorú sa aplikoval zákon č. 258/2001 Zb. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona (ďalej aj „Zákon o spotrebiteľských úveroch“, resp. „ZoSÚ“, event. „zák. č. 258/2001 Z.z.“). Súd prvej inštancie zistil, že Zmluva o úvere neobsahovala podstatné náležitosti v zmysle § 4 ZoSÚ, pretože neuvádza údaj o konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a ani ďalšie náležitosti v zmysle § 4 ods. 2 písm. g), h), i), j), k) zák. č. 258/2001 Z. z..

1. 3. Žalobkyňa ku dňu začatia rozhodcovského konania uhradila žalovanému čiastku 101,97 Eur na uhradenie úveru. Vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru žalobkyňa mala žalovanému vrátiť iba rozdiel medzi sumou poskytnutých finančných prostriedkov a sumou, ktorú mu už zaplatila. Neuhradená zostala čiastka 398,03 Eur z poskytnutého úveru, ktorý sa stal splatným ku dňu 09. 02. 2010 a to v zmysle písomného oznámenia žalovaného o zosplatnení dlhu. Následne si žalovaný uplatnil pohľadávku titulom úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXX v rozhodcovskom konaní. Medzinárodnému rozhodcovskému súdu pri spoločnosti Rozhodcovská spoločnosť a.s., so sídlom v Bratislave žalovaný doručil dňa 08. 08. 2010 návrh, ktorým si voči žalobkyňi uplatňoval zaplatenie čiastky vo výške 743,03 Eur s príslušenstvom. Rozhodcovský rozsudok č. 0203/2010 bol vydaný dňa 19. 04. 2011, právoplatnosť nadobudol dňa 26. 04. 2011 a vykonateľnosť dňa 30. 04. 2011.

1. 4. Keďže žalobkyňa si dobrovoľne nespĺnila povinnosť uloženú jej rozhodcovským rozsudkom, podal žalovaný dňa 29. 09. 2011 návrh na vykonanie exekúcie na Exekútorskom úrade súdneho exekútora JUDr. Vladimíra Poláka, so sídlom v Myjave. Okresný súd Veľký Krtíš poverením č. 5610024418 zo dňa 14. 11. 2011 poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie na vymoženie istiny 743,03 Eur spolu s príslušenstvom.

1. 5. Následne uznesením Okresného súdu Veľký Krtíš č. k. 2Er 507/2011-47 zo dňa 14. 04. 2015 bola exekúcia voči žalobkyňi vyhlásená za nepripustnú a zastavená pre neprijateľnosť dojednania o rozhodcovskej doložke uvedenej v Obchodných podmienkach úverovej zmluvy, z ktorej rozhodcovský súd odvodil svoju právomoc v rozhodcovskom konaní. Uznesenie o zastavení exekúcie nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňom 13. 05. 2015. V exekúcii bol súdnym exekútorom vydaný exekučný príkaz sp. zn. EX1646/11 z 27. 12. 2011, ktorým sa v prospech oprávneného realizovali zrážky z dôchodku žalobkyne, a to za časové obdobie od 08. 03. 2013 až do 07. 05. 2015 v celkovej výške 2.260,90 Eur. Po zastavení exekúcie doručila žalobkyňa dňa 03. 08. 2015 žalovanému výzvu na vrátenie v exekúcii vymoženej čiastky 2.260,90 Eur, z titulu bezdôvodného obohatenia. Žalovaný na výzvu nereagoval.

1. 6. Prvoinštančný súd konštatoval, že zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie je objektívnou zodpovednosťou a jej zákonným predpokladom je stav, že bezdôvodné obohatenie skutočne vzniklo. Nie je potrebné preukazovať protiprávny úkon a ani zavinenie. Vzhľadom na uvedené, bezdôvodným obohatením môže byť prijaté alebo vymožené plnenie v exekúcii na základe vykonateľného rozhodnutia, ktoré následne bolo zrušené alebo bolo vyhlásené za nulité. Nulitý právny akt nikoho nezaväzuje a hľadá sa naň akoby neexistoval. V situácii, ak ten, čo plnil na základe povinnosti uloženej súdom, sa domáha vrátenia plnenia, dôvodnosť jeho požiadavky závisí od toho, či podľa hmotného práva (bez ohľadu na to či rozhodnutie bolo zrušené) plnil povinnosť, ktorú skutočne mal z hľadiska hmotnoprávnej normy splniť. Uvedenú otázku si súd musel v predmetnom konaní vyriešiť ako predbežnú, pretože bola rozhodujúca pre posúdenie opodstatnenosti žaloby.

1. 7. V predmetnej veci žalobkyňa tvrdila, že neexistuje žiadny hmotnoprávny nárok žalovaného voči nej a to na základe pohľadávky z úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXX z 28. 09. 2009, ktorú by mala žalovanému zaplatiť. Hoci časť prostriedkov z poskytnutého úveru vo výške 398,03 Eur nevrátila žalovanému, táto pohľadávka žalovaného voči nej bola premlčaná. Počiatok plynutia premlčacej doby stotožnila s dňom nasledujúcim po zosplatnení úveru, t. j. 10. 02. 2010.

1. 8. Prvoinštančný súd otázku premlčania hmotnoprávneho nároku žalovaného posúdil odlišne. Uviedol, že žalovaný si v rozhodcovskom konaní žalobou doručenou rozhodcovskému súdu dňa 08. 08. 2010 uplatnil nárok na zaplatenie pohľadávky 743,03 Eur s príslušenstvom a z titulu Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX z 28. 09. 2009 z dôvodu nevrátenia čiastky 500,- Eur ako sumy poskytnutých úverových prostriedkov a čiastky 345,- Eur ako poplatok za správu úveru. V zmysle § 112 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“) premlčacia doba v prípade uplatnenia práva na rozhodcovskom súde od jeho uplatnenia po dobu konania neplynie. Uplatnením práva sa rozumie aj podanie návrhu na iný orgán, ktorého právomoc bola založená zákonom, preto takýmto orgánom sú aj rozhodcovia. V rozhodcovskom konaní bol nárok uplatnený dňom podania návrhu na rozhodcovský súd, t. j. ku dňu 08. 08. 2010. Rozhodcovské konanie bolo ukončené právoplatnosťou rozhodcovského rozsudku č. 0203/2010 z 19. 04. 2011 ku dňu 26. 04. 2011. Od momentu uplatnenia práva v rozhodcovskom konaní po dobu konania premlčacia doba neplynula. Na vec sa vzťahuje aj veta druhá § 112 OZ, pretože právo žalovaného bolo právoplatne priznané a u súdneho exekútora JUDr. Vladimíra Poláka, Exekútorský úrad Myjava, bol po právoplatnosti rozhodcovského rozsudku navrhnutý nútený výkon rozhodnutia. Premlčacia doba preto neplynula počas exekučného konania. Okresný súd dospel k záveru, že žaloba žalobkyne je dôvodná v rozsahu 1.862,87 Eur. Uvedená čiastka zodpovedá rozsahu exekučných zrážok z dôchodku povinnej po odpočítaní pohľadávky žalovaného vo výške 398,03 Eur. V tomto rozsahu sa žalovaný bezdôvodne obohatil na úkor žalobkyne neoprávnenou exekúciou. Predmet bezdôvodného obohatenia vo výške 1.862,87 Eur

mal žalovaný povinnosť vydať žalobkyni, vrátane zákonného úroku z omeškania vo výške 5,05 % ročne, počnúc od 14. 05. 2015 až do zaplatenia. V prevyšujúcej časti (istina 398,03 Eur spolu s 5,05 % úrokom z omeškania zo sumy 398,03 Eur od 14.05.2015 až do zaplatenia) súd prvej inštancie žalobu zamietol, pretože k bezdôvodnému obohateniu v tomto rozsahu nedošlo. Vo výške 398,03 Eur existovala pohľadávka žalovaného voči žalobkyni v čase začatia súdneho konania. Jedná sa o nárok žalovaného z hmotného práva (právo na vrátenie poskytnutých úverových prostriedkov podľa úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXX z 28. 09. 2009).

1. 9. O trovách prvoinštančného konania rozhodol prvoinštančný súd podľa v tej dobe platného a účinného ustanovenia § 142 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „O.s.p.“). Žalobkyňa mala v spore prevažujúci procesný úspech v rozsahu 82 % a neúspešná bola preto v rozsahu 18 %. Jej čistý procesný úspech v súdnom konaní bol 64%. Žalobkyňa bola v súdnom konaní zastúpená právnikom Centra právnej pomoci. Ustanovený právny zástupca si uplatnil nárok na paušálnu odmenu podľa § 14 ods. 2 písm. a) vyhl. MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnej pomoci (ďalej len „vyhláška“) v občianskoprávných veciach vo výške 200,- Eur, režijný paušál k vykonaným úkonom v celkovej sume 42,14 Eur (k 4 úkonom právnej služby v roku 2015 t. j. 4 x 8,39 Eur a 1 úkon v roku 2016 t. j. 1 x 8,58 Eur), náhradu cestovných nákladov spojenú s účasťou na pojednávaní súdu dňa 19. 02. 2016 zo Žiaru nad Hronom do Veľkého Krtíša a späť vo výške spolu 42,56 Eur, náhradu za stratu času za 6 začatých polhodín vo výške 85,80 Eur, súhrnne vo výške 370,50 Eur. Prvoinštančný súd považoval trovy právneho zastúpenia za správne vyčíslené v súlade s rozsahom poskytnutej právnej pomoci a zisteným skutkovým stavom, preto potom žalobkyni priznal náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 303,81 Eur, ktorá zodpovedá miere procesného úspechu žalobkyne v súdnom konaní.

2. 1. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný (prostredníctvom právneho zástupcu) v zákonnej lehote odvolanie, ktorým napadol výrok, ktorým mu bola uložená povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1.862,87 Eur s úrokom z omeškania (prvý výrok) a závislý výrok o trovách konania (tretí výrok). Žiadal, aby odvolací súd rozsudok prvoinštančného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania, ktorých výšku presne špecifikoval.

2. 2. V odôvodnení odvolania namietal, že podľa jeho názoru rozsudok prvoinštančného súdu neobsahuje náležité odôvodnenie. V odôvodnení absentuje vysvetlenie, akým spôsobom súd hodnotil všetky ostatné relevantné dôkazy, ako jednotlivé dôkazy vyhodnotil, či už jednotlivo alebo v ich vzájomnej súvislosti, akými úvahami sa spravoval pri interpretácii relevantných právnych predpisov, prečo daný skutkový stav subsumoval pod uvedené právne predpisy, či a prečo nemal pochybnosti o skutkovom stave veci, na základe ktorého nakoniec vyriekol svoj právny záver. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR, č. II. ÚS 410/06 a nález Ústavného súdu ČR I. ÚS 403/03. Podľa jeho názoru mu prvoinštančný súd neodôvodnením rozhodnutia odoprel právo na spravodlivý proces.

2. 3. Ďalej uviedol, že záver prvoinštančného súdu o tom, že nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia je v prevažujúcej časti opodstatnený, je nesprávny. Poukázal na zásadu „restitutio in integrum“ vyplývajúcu z ustanovenia § 61 zák. č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej aj „Exekučný poriadok“, resp. „EP“) i na ustanovenie § 44 ods. 2, 3 EP. Konštatoval, že samotnú spôsobilosť exekučného titulu posudzoval pred vydaním poverenia súd. Odmietol tvrdenia žalobkyne, že sa na jej úkor bezdôvodne obohatil. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 28 Cdo 2242/2010, z ktorého vyplýva: „Zrušením rozhodnutia, na základe ktorého sa plnilo, dochádza k bezdôvodnému obohateniu len vtedy, ak právny dôvod tohto plnenia nespočíval v hmotnom práve, t.j. že podľa hmotného práva takáto povinnosť neexistovala.“

2. 4. Okrem toho namietal, že v predmetnom konaní nie je pasívne vecne legitimovaný. Súd má zo zákona povinnosť zastaviť exekúciu, ak nie sú na jej vedenie splnené zákonné podmienky. Súd má túto povinnosť v priebehu konania. Navyiac v rozhodcovských veciach má exekučný súd takúto povinnosť okrem iného aj vtedy, ak sa vymáha plnenie nemožné, právom nedovolené alebo plnenie v rozpore s dobrými mravmi.

2. 5. Ďalej poukázal i na nález Ústavného súdu SR z 15. 11. 2000, sp. zn. PL. ÚS 21/2000. Podľa jeho názoru v danom prípade bol pasívne vecne legitimovaný štát. Žalobkyni nevznikol nárok na vrátenie bezdôvodného obohatenia od neho, ale nárok na náhradu škody voči štátu. Postihnutím majetku žalobkyne v exekučnom konaní vznikol stav, ktorý nie je možné navrátiť a zákon explicitne v takomto prípade predpokladá náhradu škody proti štátu. Ide o zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú vedením exekúcie. On nemôže niesť zodpovednosť za škodu, ktorá bola spôsobená nezákonným postupom zo strany súdu.

2. 6. Namietali to, že prvoinštančný súd dostatočne neskúmal, akú sumu v skutočnosti vymohol exekútor pre neho, akú sumu mu poukázal exekútor a akú výšku vymohol na svoje trovy a iné náklady. Nie

je možné od neho totiž požadovať, aby z titulu bezdôvodného obohatenia zaplatil žalobkyni aj tú finančnú čiastku, ktorá sa do jeho majetkovej dispozície nedostala, a teda nemohlo z jeho strany dôjsť k bezdôvodnému obohateniu v časti trov a iných nákladov, ktoré v exekúcii vymáha exekútor vždy pre seba a nie ako plnenie pre oprávneného. Podľa jeho názoru žalobkyni vznikol nárok na náhradu škody voči Slovenskej republike, nie nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia voči nemu, preto je žaloba nedôvodná.

3. 1. Žalobkyňa (prostredníctvom právneho zástupcu) vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhla rozsudok prvoinštančného súdu v odvolaní napadnutej časti ako vecne správny potvrdiť. Zároveň si uplatnila náhradu trov odvolacieho konania.

3. 2. Uviedla, že prvoinštančný súd prejednávajúcu vec riadne a správne posúdil, vykonal všetky dôkazy nevyhnutné na rozhodnutie veci a vo svojom rozhodnutí sa v plnom rozsahu vysporiadal s jej tvrdeniami i tvrdeniami žalovaného. Argumentáciu žalovaného ohľadne nedostatočného odôvodnenia rozsudku považuje za účelovú. Z rozsudku vyplýva, z akého dôvodu prvoinštančný súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku rozhodnutia, ako prejednávajúcu vec právne posúdil, akými právnymi predpismi sa pri svojom rozhodovaní spravoval. Odôvodnenie rozsudku má všetky atribúty, preto je tento odvolací dôvod právne irelevantný.

3. 3. Ďalej uviedla, že nespochybňuje zásadu uvedenú v ustanovení § 61 Exekučného poriadku. Aj vzhľadom na zásadu zakotvenú v tomto ustanovení sa domáha voči žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia a nežiadala o navrátenie do predošlého stavu v exekučnom konaní sp. zn. 2Er/ 507/2011.

3. 4. Neobstojí ani odvolací argument žalovaného, že nie je v tomto spore (konaní) pasívne legitimovaný. Bol to práve žalovaný, v prospech ktorého došlo k presunu majetkových hodnôt bez toho, aby existoval právny dôvod. Prvoinštančný súd správne posúdil ako predbežnú otázku zmluvu o spotrebiteľskom úvere uzatvorenú medzi ňou a žalovaným a vyslovil správny záver, že ide o pôžičku bezúročnú a bez poplatkov. Bola preto povinná vrátiť žalovanému len tú sumu finančných prostriedkov, ktoré si od neho požičala, t.j. istinu. Akékoľvek plnenie uhradené nad rámec tejto istiny je bezdôvodným obohatením na strane žalovaného, bez ohľadu na to, akým spôsobom k tomuto obohateniu došlo. V tomto prípade sa vykonávali exekučné zrážky z jej dôchodku a súdny exekútor slúžil ako nástroj na ich výkon. Pre právne posúdenie jej nároku je preto podstatné len to, že došlo k presunu majetkových hodnôt z jej strany na stranu žalovaného a že pre tento presun neexistoval zákonný dôvod. Žalovanému, ktorý poskytuje úvery, mali byť zrejme povinnosti, ktoré mu vyplývajú z právnych predpisov, a teda mal si byť vedomý, že ak ako oprávnený subjekt bude iniciovať exekučné konanie na podklade rozhodcovského rozsudku a právne imperfektné zmluvy, môže dôjsť k založeniu jeho povinnosti vrátiť neoprávnene prevzaté finančné prostriedky. K tvrdeniam žalovaného, že súdom priznaná výška bezdôvodného obohatenia by mohla v sebe zahŕňať aj prípadnú odmenu a trovy súdneho exekútora, uviedla, že uznesením Okresného súdu Veľký Krtíš č.k. 2Er 507/2011-55 zo dňa 16. 06. 2015 neboli súdnemu exekútorovi JUDr. Vladimírovi Polákovi priznané trovy exekúcie. Ak mal žalovaný pochybnosť o výške jej priznaného nároku, mal túto skutočnosť preukázať v prvoinštančnom konaní a nie ju namietat až v odvolaní.

3. 5. V závere vyjadrenia uviedla, že jej nárok vychádza z hmotnoprávneho vzťahu medzi ňou a žalovaným a vyhlásenie exekúcie za neprípustnú a jej zastavenie je len procesným postupom, ktorým sa dosiahlo zastavenie výkonu exekučných zrážok na podklade nulitného aktu, ktorý nespĺňal požiadavky na to, aby mohol byť považovaný za exekučný titul.

4. Odvolanie žalovaného bolo podané dňa 25. 04. 2016, teda ešte za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol ku dňu 01. 07. 2016 zrušený zákonom č. 160/2015 Z.z., Civilný sporový poriadok. Dňa 01. 07. 2016 nadobudol účinnosť nový procesnoprávny kódex - Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), ktorý v prechodných ustanoveniach, v § 470 ods. 1 uvádza: „Ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konanie začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.“ Z citovaného ustanovenia vyplýva, že vzhľadom na skutočnosť, že rozhodovanie o odvolaní prebieha už v dobe účinnosti CSP, bolo potrebné na odvolacie konanie aplikovať príslušné ustanovenia CSP s poukazom na ustanovenie § 470 ods. 2 veta prvá CSP, v zmysle ktorého „právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti CSP, zostávajú zachované.“

5. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP), vec preskúmal v rozsahu určenom ustanoveniami § 379, § 380 a 381 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario s použitím § 219 ods. 3 CSP a rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutej časti, t.j. vo výroku, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1.862,87 Eur spolu s úrokom z omeškania z uvedenej

istiny vo výške 5,05 % ročne za dobu omeškania od 14. 05. 2015 do zaplataenia (prvý výrok) a v závislom výroku o trovách konania (tretí výrok) podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

6. 1 Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

6. 2 Podľa ods. 2 vyššie citovaného ustanovenia, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

7. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku i konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci zistil skutkový stav v dostatočnom rozsahu, na základe toho dospel ku správnym skutkovým zisteniam a tieto aj správne právne posúdil. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil právo strán na spravodlivý proces, pretože v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Naopak, prvoinštančný súd ich náležitým spôsobom posúdil súhrnne v celom rozsahu a aj ich náležite vyhodnotil (rešpektujúc zásady formálnej logiky).

8. Súd prvej inštancie je vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozsudku koherentný, jeho rozhodnutie je konzistentné. Odôvodnenie jeho rozsudku je presvedčivé, premisy v ňom zvolené, rovnako ako aj závery, ku ktorým dospel, sú racionálne a aj spravodlivé. Odvolací súd konštatuje, že odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku je dostatočne vyčerpávajúce a zodpovedá kritériám uvedeným v ustanovení § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku preto poukazuje len na určité najzásadnejšie aspekty, ktorými reaguje na argumenty žalovaného v odvolaní.

9. Odvolací súd konštatuje, že žalovaný v odvolaní neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, okolnosti alebo argumenty, ktoré by neboli predmetom skúmania prvoinštančného súdu a s ktorými by sa prvoinštančný súd náležite nevysporiadal. Dokonca možno konštatovať, že neuviedol ani žiadny konkrétny relevantný právny dôvod a ani žiadny konkrétny relevantný skutkový dôvod, spochybňujúci správnosť napadnutého rozhodnutia.

10. Bezdôvodné obohatenie v zmysle Občianskeho zákonníka (§ 451 OZ) v pozitívnom vymedzení je majetkový prospech získaný: 1/ plnením bez právneho dôvodu, 2/ plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, 3/ plnením z neplatného právneho úkonu, 4/ majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov, 5/ plnením za toho, kto podľa práva mal plniť sám. O plnenie bez právneho dôvodu ide, ak právny dôvod k plneniu od začiatku vôbec neexistoval. Z uvedeného vyplýva, že v tomto prípade došlo na strane žalovaného k bezdôvodnému obohateniu na úkor žalobkyne tým, že v rámci ním iniciovaného exekučného konania došlo k presunu finančných prostriedkov žalobkyne na neho, na základe nultného exekučného titulu (predmetného rozhodcovského rozsudku) a bez toho, aby na to existoval právny dôvod (titul) alebo akýkoľvek hmotnoprávny základ. Preto neobstojí argument žalovaného, že v tomto spore nie je pasívne vecne legitimovaný.

11. Odvolací súd nemohol akceptovať ani argumentáciu žalovaného uvedenú v odvolaní, ktorou spochybňoval výšku žalobkyne priznaného nároku. V tomto prípade totiž ide o sporové konanie, v rámci ktorého platí (okrem iných) koncentračná zásada a teda tieto výhrady mal žalovaný prezentovať v rámci prvoinštančného konania, čo však neurobil. Odhliadnuc od tohto procesnoprávneho aspektu odvolací súd uvádza, že uvedený argument žalovaného je neopodstatnený, pretože z pripojeného exekučného spisu sp. zn. 2Er/507/2011 vyplýva, že súdnemu exekútorovi neboli priznané žiadne trovy exekúcie.

12. Z uvedených dôvodov preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutej časti, t.j. vo výroku, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyne sumu 1.862,87 Eur spolu s úrokom z omeškania z uvedenej istiny vo výške 5,05 % ročne za dobu omeškania od 14. 05. 2015 do zaplataenia (prvý výrok) a v závislom výroku o trovách konania (tretí výrok) podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

13. Žalobkyňa bola v odvolacom konaní úspešná a preto jej odvolací súd podľa § 396 ods. 1 s použitím § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

14. Odvolaním nenapadnutý výrok rozsudku prvoinštančného súdu, ktorým žalobu žalobkyne v prevyšujúcej časti zamietol (druhý výrok) zostal nedotknutý (§ 367 ods. 2 CSP).

15. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CMP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).